

LES VINYES I EUROPA

JOSE GALLEGO FRIAS

En els deu darrers anys, l'extensió de vinya mundial ha restat estabilitzada al voltant dels deu milions de Hes. Encara que la producció de vi ha estat augmentant, en els anys 60 es van produir al món al voltant de 180 milions de Hls., l'any rècord de 1979 la producció va pujar a 362 milions de Hls. Les vinyes de la CEE, representen el 28% del total mundial. La producció comunitària representa el 47% de la producció mundial de vins, així és demostra la gran productivitat i amb l'adhesió de Portugal i Espanya, la producció comunitària arribaria al 60% de la mundial.

Pel que fa al consum de vi al món als anys 72-76 va pujar al voltant dels 283 milions de Hls./any. El 1978 la CEE va consumir 134 milions de Hls. Es pot dir, per tant, que la CEE és el primer productor a la vegada que el primer consumidor de vi en el món.

El consum per habitant i any que al 1969 era de 67 l. baixa a 48 l. el 1973; després que Gran Bretanya, Irlanda i Dinamarca formessin part de la CEE, el consum segueix per davall de 50 l. L'any 1981 el consum per cap fou de 46,3 l.

Per països, l'any 1979/80 fou de 96 l. per hab. a França, 89 l. a Itàlia, 20 l. a la R. F. A., 11 l. als Països Baixos, 15 l. a Bèlgica, 40 l. a Luxemburgo, 8 l. a la Gran Bretanya, 3 l. a Irlanda, 14 l. a Dinamarca. Espanya està per darrera de França i Itàlia. Però cal fer una consideració, i és que en la darrera dècada el consum ha baixat a França 20 l/hab. i 12 a Itàlia. Això ha fet que els excedents anessin augmentant fins arribar als 5 milions d'Hl./any.

Distribució de la superfície per països de la CEE, amb la hipotètica entrada de les vinyes espanyoles.

PAÍS	Superfície en Has. (ooo) de vinya	% de terra dedicada a vinya	% del total de l'àrea de vinya - CEE
FRANÇA	1.205	6,4	50,00
ITÀLIA	1.119	9,2	46,40
R.F.A.	86	1,1	3,57
LUXEMBURG	1	1,6	0,03
CEE-9	2.411	4,7	110,00
ESPANYA	1.717	8,3	-

La superfície de vinya l'any 1979 a Espanya era el 8,3% del terreny de conreu. Entre els països productors de la CEE, només Itàlia supera aquest percentatge amb el 9,2%. Com es pot veure al quadre, la distribució de la superfície comunitària de vinya canviaria de manera important en el cas de l'incorporació d'Espanya. Sota aquesta hipòtesi, la vinya espanyola representaria el 40,3% del total comunitari. La participació francesa del 50% passaria al 29,8% i la italiana del 46,4% al 27,7% del total comunitari.

Els rendiments de la CEE oscil·len prop dels 63 l./ha. A Espanya es considera un terme mitjà de 25-30 Hl./ha. com a normal. Aquesta diferència s'explica no solament per la relativa pobresa del nostre sòl, a la relativa duresa del nostre clima, sinó també pel retard tècnic i cultural dels nostres viticultors respecte als europeus.

La política vitivinícola de la comunitat té uns objectius més clars que l'espanyola. A nivell socio-estructural dintre de la P.A.C. (Política Agrària Comú) van començar al 1968 (ja el 1964 es va crear dins del F.E.O.G.A.) la secció d'orientació per ajudar a finançar tots aquells projectes que, promoguts pel govern dels països membres, contribueixen a millorar les estructures), agafant com a base els principis de l'informe Mansholt:

a) Abandonament de terres. Uns 5 milions d'agricultors mitjançant la reconversió professional o pel retir de població activa.

b) Reducció en 5 milions d'agricultors per minvar la superfície cultivada.

c) Augmentar la dimensió física i econòmica de les explotacions existents, per augmentar la seva eficàcia, amb eliminació de les explotacions marginals generadores d'excedents. Per això s'elaboren una sèrie de directrius (Lleis).

Per a la Comunitat, dins del sub-sector de la vinya, els dos objectius fonamentals són: 1er. Millorar la qualitat dels seus productes. 2on. Assolir la fixació del mercat

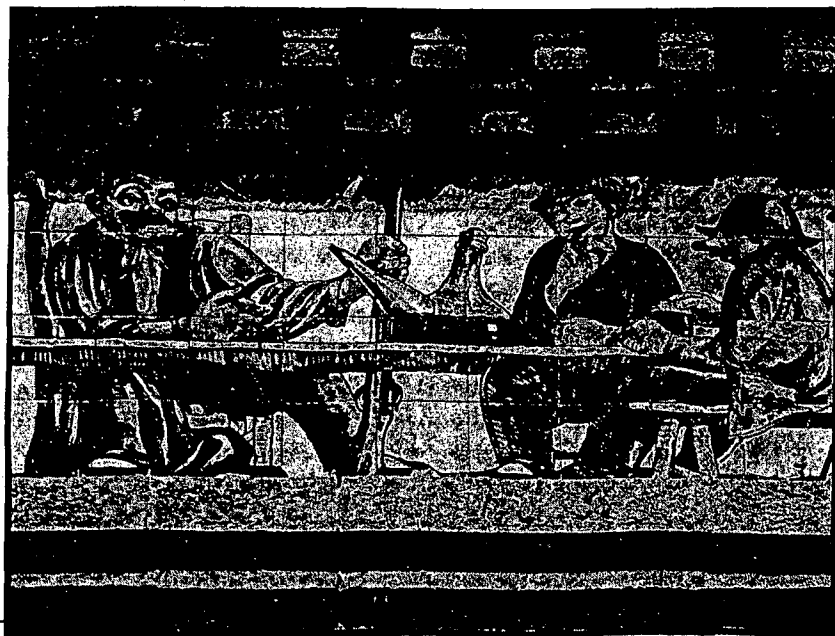
La política del mercat de la CEE té dos reglaments. L'un es refereix a la totalitat de les vinyes, el most, els vins, els intercanvis comercials i la intervenció sobre mercat; L'altre, regula els vins de qualitat produïts en regins determinades.

El vi de la Comunitat, el de taula, és exclusivament el vi comú sense dret a Denominació d'Origen, mentrestant a Espanya es defineix amb independència de la qualitat, i s'aplica aquesta denominació tant a vins comuns, com a vins de màxima qualitat. El que és una constant comú, tant a la CEE com a Espanya, és el creixement del consum de vins de qualitat, encara que la situació econòmica d'Europa es deixi sentir en el consum.

COMPARACIÓ DE PREUS

En un futur molt proper el sector vinícola espanyol haurà d'anivellar gradualment el seu nivell de preus amb el de la Comunitat, per tal que es pugui adoptar una política de preus comuns, això fa que a l'hora de l'adhesió surtin greus inconvenients. Per tant és interessant comparar els actuals nivells de preus a Espanya i a la CEE, tenint en compte que aquesta comparació presenta diverses dificultats, ja que hi intervenen nombrosos factors, com són l'evolució de preus rebuts per l'agricultor, les oscil·lacions de canvi entre la moneda espanyola i les de UCEE (Unitat de Compte Europea) 120 ptes., una UCE.

A la CEE es classifiquen els vins negres en tres categories RI, RII, RIII i els blancs amb aquestes altres: AI, AII, AIII. A Espanya solament hi ha un preu per cada classe de vi.

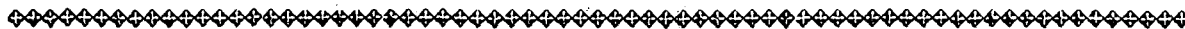

	VI BLANC			VI NEGRE		
	preu Esp. UC/Hg.	p. CEE UC/Hg.	%	preu Esp. UC/Hg.	p.CEE UC/Hg.	%
1975-76	0,862	1,420	60,7	1,010	1,269	62,0
1976-77	1,220	1,617	75,5	1,310	1,813	72,2
1977-78	1,530	1,876	81,5	1,845	2,030	90,9

preus mitjans d'Espanya i la CEE

Com es pot veure, fou l'any 78 quan el vi arribà al seu valor màxim; que els vinicultors espanyols segueixen somniant.

	Preu mitjà Esp.ptes./Hg.	%	Preu mitjà CEE ptes./Hg.
1981-82	150	58,5	256,19
1 ^{er} . trimestre/83	160	50,8	314,57

Pel que fa a l'explotació tenim greus problemes amb el "vins de qualitat" per manca de prestigi als mercats mundials que no estan d'acord amb la qualitat que tenen. Pels vins comuns la inestabilitat dels marcats exteriors, la competència d'altres països productors i les barreres d'importació que pateixen, fan que les nostres exportacions no tinguin el nivell adequat al mercat internacional.

Amb aquesta ràpida radiografia del sector de vinya i de l'ànalisi comparatiu anterior, una hipotètica entrada immediata tindria diferents efectes a curt i llarg termini.

A curt termini, l'adhesió pareix que perjudicaria els interessos comunitaris, car ajudaria a des-sanivellar més els mercats del vi, amb la nostra oferta.

Envers la perspectiva del productor espanyol, els preus que regirien a la nova situació, serien com s'ha vist francament favorables. No obstant el desenvolupament del sector encarregat de la comercialització europea suprimiria, en molt, aquesta avantatjosa situació.

Altrament, afavoriria els viticultors espanyols pel que fa a la modernització d'explotacions, ja que una part de les milleres estructurals que necessita la vinya espanyola serien aportades pel FEOGA, Secció Garantia.

A llarg termini, si es continua augmentant despeses de producció al cultiu, com a passat en els darrers anys, a Espanya es poden assolir els nivells comunitaris i, amb els rendiments actuals i les baixes qualitats a la major part de les zones, els viticultors espanyols s'enfrontarien a una gran manca de rendibilitat, cosa que faria que s'eliminessin les àrees de vinya marginal i les zones productores de vi de pitjor qualitat; ja que la CEE ens avantatja en la posta en pràctica de mesures estructurals. Amb això, en aquesta comarca ens veiem obligats a treballar seriosament per la qualitat i sense perdre temps, si no ens volem veure apartats degut a la nostra baixa producció i qualitat: per què l'ingrés d'Espanya a la CEE ens reduiria a una zona marginal pel que fa al cultiu de la vinya.